Τὸ προσεχὲς Σάββατον θὰ ἑορτάσουν αἱ Πάτραι τὸν Πολιοῦχον των. Δῆμος, ὀργανώσεις, ἄτομα, μὲ κέντρον τὴν Μητρόπολιν, ἂς κινηθῶμεν δραστηρίως διὰ τὸν μεγαλοπρεπέστερον ἑορτασμὸν τῆς μνήμης τοῦ Ἀποστόλου, ποὺ καθηγίασε τὴν πόλιν μὲ τὸ αἷμα Του.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις διὰ τῆς πρωτοβουλίας, ποὺ ἀνέλαβε, πρὸς ὀργάνωσιν, κατ' ἔτος, διαγωνισμῶν μὲ θέμα γύρω ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ Πολιούχου μας, προσέθεσεν ἕνα ἀκόμη ἄδρὸν στοιχεῖον εἰς τὴν κοινωνικὴν δρᾶσιν της. Ἡ ἅμιλλα, ποὺ ἀναπτύσσεται μὲ τοὺς διαγωνισμούς, εἶναι πολλαπλῶς ἐποικοδομητική.

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΦΩΝΗ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑΣ

ΚΕΝΤΡΟΝ ΠΡΟΛΗΨΕΩΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΩΝ

ΜΙΑ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΠΟΥ ΣΩΖΕΙ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ἀνθρώπινες ζωὲς ἀπὸ τὸ τηλέφωνον

ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ. Λειτουργεῖ ἀπὸ χρόνια τώρα στὴν πόλι τοῦ Λὸς Ἄντζελες, ἕνα ἰδιόρρυθμο κέντρο ποὺ μόνο μὲ τὴ συζήτησι καὶ τὴν πειθὼ κατορθώνει καὶ σώζει ἀπὸ βέβαιο θάνατο, χιλιάδες χιλιάδες ζωὲς κάθε χρόνο. Πρόκειται γιὰ τὸ Κέντρο Προλήψεως Αὐτοκτονιῶν, ποὺ κατευθύνουν ψυχολόγοι καὶ ἐμπειρογνώμονες, οἱ ὁποῖοι ἀντιλαμβάνονται ἀμέσως τὴν ψυχικὴ κατάστασι τοῦ ἀσθενοῦς καὶ φροντίζουν νὰ πείσουν ὥστε νὰ μὴ προχωρήσῃ στὸ ἀπονεννομένο διάβημα. Περισσότερο ἀπὸ 1.500 ἄτομα τηλεφωνοῦν κάθε χρόνο στὸ Κέντρο Προλήψεως Αὐτοκτονιῶν καὶ τὸ τηλεφώνημα αὐτό, ποὺ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶναι τὸ τελευταῖο, συν τελεῖ ὥστε νὰ τοὺς ξαναφέρῃ στὴ ζωή. Ὅλοι σχεδὸν οἱ αὐτόχειρες πείθονται ὅτι πρέπει νὰ ζήσουν καὶ δέχονται τὶς συμβουλές ποὺ τοὺς δίνουν.

Τόση μεγάλη σημασία ἀποδίδει ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησις στὸ Κέντρο Προλήψεως Αὐτοκτονιῶν, ὥστε ἔχει ἀναλάβει, ἀπὸ τὸ 1958, ποὺ ἱδρύθηκε νὰ τὸ χρηματοδοτῆ μέσω τοῦ ὑπουργείου Ὑγιεινῆς. Διευθυνταὶ τοῦ Κέντρου εἶναι οἱ Ἔντουαρντ Σνάϊτμαν καὶ Νόρμαν Φαρμπέροου, ψυχολόγοι, οἱ ὁποῖοι ἀπέκτησαν διεθνῆ φήμη ὡς ἐμπειρογνώμονες γιὰ τὴν ψυχολογία τῶν ἀπελπισμένων ἀτόμων.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς αὐτόχειρες εἶναι νέοι. Σύμφωνα μὲ τὰ στατιστικὰ στοιχεῖα, ἡ αὐτοκτονία εἶναι ἡ δεκάτη στὴ σειρὰ αἰτία θανάτου τῶν νέων στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Τὸ ὑπουργεῖο Ὑγιεινῆς ἀναφέρει ὅτι κάθε χρόνο 20.000 ἄτομα θέτουν τέρμα στὴ ζωή τους, ἀλλὰ μερικὲς φορὲς αὐξάνει ὁ ἀριθμὸς αὐτός. Γιὰ τὴν Ἀμερική, ποὺ ὁ λαός της εἶναι ἐργατικὸς καὶ προσηλωμένος στὴν δουλειά του καὶ στὰ καθημερινά του καθήκοντα, ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶναι ὑπερβολικός.

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ πρέπει νὰ ὑπενθυμίσωμε ὅτι τὴν πρώτη θέσι στὶς αὐτοκτονίες κατέχει ἡ Ἰαπωνία, ἀκολουθοῦν δὲ ἡ Αὐστρία, ἡ Σουηδία, ἡ Δανία. Τὴν τελευταία θέσι κατέχει ἡ Ἰρλανδία.

Τὲ Κέντρο Προλήψεως Αὐτοκτονιῶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια τώρα κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ αὐτοκτονία, σὰν κοινωνικὸ φαινόμενο, πρέπει νὰ μελετηθῆ ἐπιστημονικὰ καὶ ἄρχισε μιὰ συστηματικὴ ἐργασία πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὐτήν. Ἔτσι, ὄχι μόνο προλαβαίνει πολλοὺς αὐτόχειρες, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἔρευνα ποὺ ἔκαμε, κατέληξε σὲ χρήσιμα συμπεράσματα.

Ὁ δόκτωρ Φαρμπερόου ἐδήλωσε σχετικῶς τὰ ἑξῆς: «Ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὸ τηλέφωνο στὴν ὑστάτη αὐτὴ στιγμὴ ἔχει ψυχολογικὸ χαρακτῆρα καὶ μὲ μιὰ κατάλληλη συζήτησι μποροῦμε νὰ βοηθήσωμε ἕνα νέο καὶ μιὰ νέα νὰ ξεπεράση τὴν κρίσι του. Γιατὶ ἡ διάθεσις γιὰ αὐτοκτονίες δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ ἐκδήλωσι κρίσεως».

Ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων εἶπε κατόπιν ὅτι οἱ διαζευγμένοι περνοῦν τέτοιες κρίσεις καὶ ὅτι μία νέα ποὺ ἀπέτυχε στὴ ζωή της ἢ στὸν ἔρωτά της, δὲν βρίσκει ἄλλη διέξοδο ἀπὸ τὴν αὐτοκτονία. Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο ποὺ ἡ στατιστικὴ ἔδειξε: Οἱ Διαμαρτυρόμενοι αὐτοκτονοῦν συχνότερα ἀπὸ τοὺς Καθολικοὺς ἢ τοὺς Ἑβραίους. «Μερικὰ ἄτομα, ἐδήλωσε ὁ δόκτωρ Φαρμπερόου, ἀποφασίζουν τὴν αὐτοκτονία σὲ μιὰ κρίσι ἀπογοητεύσεως καὶ ἄγχους. Ἂν ἐκείνη τὴ στιγμὴ, βρεθῆ μιὰ φωνὴ παρηγορίας καὶ ἐνθαρρύνσεως, τότε οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀλλάζουν ἀμέσως γνώμη».

Οἱ δυνάμεις ἐκεῖνες ποὺ ὡθοῦν κυρίως πρὸς τὴν αὐτοκτονία εἶναι εἴτε ἡ πεποίθησις ὅτι δὲν ἀξίζει πλέον νὰ ζήσῃ κανείς, εἴτε μιὰ μεγάλη ἀρρώστεια. «Ἀπὸ ὅλες τὶς περιπτώσεις ποὺ ἐξετάσαμε, κατέληξε ὁ κ. Φαρμπερόου, εἴδαμε ὅτι στὶς δέκα αὐτοκτονίες τὶς ὀκτὼ μποροῦμε νὰ τὶς προλάβωμε. Ἂν οἱ γονεῖς καὶ οἱ συγγενεῖς ἔδιναν μεγαλύτερη προσοχὴ στὰ παιδιά τους καὶ δὲν ἐξήταζαν μὲ ἐλαφρότητα τὴν περίπτωσί τους, τότε ὁ ἀριθμὸς τῶν αὐτοκτονιῶν θὰ περιοριζόταν ἀκόμα περισσότερο. Ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο: ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία ἐκείνων ποὺ σώζονται, εἶναι εὐγνώμονες σ' ὅλους ἐκείνους πού, μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο, τοὺς ἔπεισαν ὅτι ἡ ζωὴ ἀξίζει νὰ τὴν ζήσῃ κανείς.

Κατὰ τὸν δόκτορα Φαρμπερόου, τὸ καλύτερο φάρμακο, μετὰ τὴν σωτηρία ἑνὸς ἀπελπισμένου νέου ἢ νέας, εἶναι ἡ ἐργασία. Τὸ Κέντρο Προλήψεως Αὐτοκτονιῶν ἔχει κάμει πολλὰ βήματα πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὐτὴ καὶ ἔτσι ἄτομα ποὺ σώθηκαν τὴν πρώτη φορά, οὔτε κὰν σκέφθηκαν νὰ κάμουν μιὰ δεύτερη ἀπόπειρα.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Πολυτιμοτάτη κατέστη ἡ συμβολὴ τῶν ραδιοϊσοτόπων διὰ τὴν θεραπείαν τῶν νόσων

ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ.— Ὁ δρ Λὲ Ρόϋ, καθηγητὴς τῆς Ἰατρικῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Σικάγου, ἐνώπιον τῆς κοινῆς Ἐπιτροπῆς Ἀτομικῆς Ἐνεργείας τῶν δύο σωμάτων τοῦ Κογκρέσσου εἶπε τὰ κάτωθι διὰ τὴν χρῆσιν τῶν ραδιοϊσοτόπων — προϊόντων τῆς διασπάσεως τοῦ ἀτόμου — εἰς τὴν Ἰατρικήν.

Ὑπερθυρεοειδισμὸς - ὑπερβολικὴ δρᾶσις τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος. Ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων, τὸ ἀποτελεσματικώτερον μέσον θεραπείας εἶναι τὸ ραδιοϊσότοπον ραδιοϊωδίνη. Δυσάρεστοι ἀντιδράσεις σπανιώτατα συμβαίνουν ἀπὸ τὴν χρῆσιν της.

Πολυκυθημία - πολλὰ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια. Ὁ ραδιενεργὸς φωσφόρος χρησιμοποιεῖται διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν θεραπείαν εἰς τὰ πρῶτα στάδια τῆς παθήσεως.

Καρκῖνος τοῦ θυρεοειδοῦς. Περὶ τὸ ἕνα τρίτον τῶν περιπτώσεων θεραπεύεται ἐπιτυχῶς μὲ ραδιενεργὸν ἰωδίνην.

Διάγνωσις. Τὰ ραδιενεργὰ ἰσότοπα εἶναι ἀνεκτίμητα εἰς τὴν διάγνωσιν τῆς κακοήθους ἀναιμίας εἰς τὴν μέτρησιν τῆς λειτουργίας τοῦ θυρεοειδοῦς, εἰς τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καὶ εἰς τὴν διάρκειαν ζωῆς τῶν αἱμοσφαιρίων.

Θεραπεία καρκίνου. Τὸ ραδιενεργὸν κοβάλτιον, προϊὸν τῶν πυρηνικῶν ἀντιδραστήρων, κατέστησεν οἰκονομικῶς δυνατὴν τὴν χρησιμοποίησιν ἀπὸ οἰονδήποτε νοσοκομεῖον συσκευῶν θεραπείας τοῦ καρκίνου μὲ σοῦπερ βολτάζ.

Τὰ ραδιοϊσότοπα ἀρχίζουν νὰ ἐκτοπίζουν τὸ ράδιον εἰς πλείστας περιπτώσεις θεραπείας καὶ ἰδίως εἰς τὰς περιπτώσεις ἐκείνας, ὅπου ἡ πηγὴ ραδιενεργείας πρέπει νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν κακοήθη ὄγκον. Χρησιμοποιοῦνται εὐρέως τὰ ραδιοϊσότοπα ραδιοχρυσός, ραδιοφωσφόρος καὶ ραδιούττριον.

ΑΙ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΡΚΙΑΝ ΑΠΗΓΟΡΕΥΘΗΣΑΝ

ΑΓΚΥΡΑ.— Ἡ Στρατιωτικὴ Διοίκησις Ἀγκύρας ἀπηγόρευσε δι' ἀνακοινωθέντος εἰς τοὺς ἀποτυχάντας εἰς τὰς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ νὰ προβαίνουν εἰς ὁμαδικὰς διαδηλώσεις. Οἱ παραβαίνοντες τὴν διαταγὴν θὰ ἐκτοπίζωνται.

ΕΝΑΣ ΓΑΛΛΟΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝ

ΝΤΕΛΑΚΡΟΥΑ, Ο ΜΑΙΤΡ ΜΙΑΣ ΕΠΟΧΗΣ

Τὸν φετεινὸ Αὔγουστο κλείσανε 100 χρόνια ἀπ' τὸ θάνατο τοῦ Γάλλου ζωγράφου, ποὺ σύνδεσε τ' ὀνομά του μὲ τὸν ρωμαντισμό: Τοῦ Εὐγενίου Ντελακρουὰ. Στὴ Γαλλία ἔγιναν πολλὲς ἐκδηλώσεις γύρω ἀπ' αὐτὸν τὸν ζωγράφο, ποὺ μ' ὅλα ταῦτα στὸ βάθος ἔμεινε κλασσικός. Στὶς ἐκθέσεις, στὸ σπίτι του, πλατεῖα Φυστεμπέργκ, στὴν ἐθνικὴ βιβλιοθήκη, στὸ Λοῦβρο, στὸ Μπορντὼ, ὅλες οἱ χῶρες, ποὺ κάτεχαν ἔργα του στὰ μουσεῖα τους, τάστειλαν πρόθυμα, συμμετέχοντας στὴν προσπάθεια νὰ δοθῆ στὸ κοινὸ μιὰ τέλεια εἰκόνα τοῦ καλλιτέχνη, ποὺ χτυπήθηκε στ' ἀστικὰ σαλόνια τὸ 1819 μὲ τὸ «Ναυάγιο τῆς Μέδουσας», μοσχοπούλησε (σπάνια δόξα γιὰ ζωντανὸ ζωγράφο) στὸν Λουδοβίκο XVIII πίνακα γιὰ ἕνα ἑκατομμύριο φράγκα, παραμερίστηκε μὲ τὶς νέες σχολὲς κι' ἔρχεται νὰ τιμηθῆ τώρα στὴν τεράστια αὐτὴ γιορτή, ἀκριβῶς σὰν κάλεσμα τάξης καὶ ἀξιοπρέπειας αὐτῶν, ποὺ περνᾶνε ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ κρίση.

Μονολιθικά, τὸν βάζουν στὴν ρωμαντικὴ σχολή, στὴν οὐσία ὅμως πρόκειται γιὰ ἕναν πολύπλευρο καὶ πολυσύνθετο δημιουργό, γεμάτο διακυμάνσεις καὶ προσωπικὴ σφραγῖδα. Μπορεῖ κανεὶς στὴν ἀρχὴ νὰ τοῦ βρῆ ἕνα - ἕνα ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς σχολῆς του.

Ἡ παρουσία τῆς φύσης, ὄχι πιὰ σὲ ταπεινὸ ρόλο κομπάρσου, ἀλλὰ σὰν μιὰ ἀποκάλυψη. Τὸ τοπεῖο, ποὺ θεωρήθηκε στὴ Γαλλία σὰν ἁπλὸ στοιχεῖο σὲ ἱστορικὲς σκηνὲς, πρωταγωνιστεῖ στὸ ρωμαντισμό. Ὅταν τὸ 1824 οἱ Ἄγγλοι Κόνσταμπλ καὶ Μπόνιγκτον ἔκθεσαν τοπεῖα, οἱ Γάλλοι πῆραν τὸ δρόμο γιὰ τὸ Μπαρμπιζὸν καὶ τὸ Φονταινεμπλὸ γιὰ ν' ἀποθανατίσουν τὴ φύση, γιὰ νὰ τὴ κάνουν νὰ μετέχῃ θυελλώδικα, ζωντανὰ στὴν παρουσίασῃ τοῦ πάθους, ποὺ συγκρούεται τὸ ἴδιο καὶ ὁ Ντελακρουά. Στήνει τὸ καβαλέττο του στὶς Νορμανδικὲς ἐξοχὲς καὶ μελετάει. Φύση στὴν ἀπεραντωσύνη της, τὴν ἀλήθεια της, μὲ τὸ αἴσθημα τοῦ μυστήριου. Στὸ «Ἡ βάρκα τοῦ Δάντη» τὸ νερὸ ἀναδύεται φουρτουνιασμένο, κύματα σκοτεινὰ σὰν τὶς ψυχὲς τῶν κολασμένων, γλύφουν τὸ πλοούμενο.

Ἄλλο γνώρισμα ἀκόμη εἶναι ἡ ἀναπαράσταση σύγχρονων σκηνῶν ἱστορίας, σὰν τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες, τοὺς Γιαπωνέζους καὶ τοὺς Νεο - κλασσικούς. Τὸ ταμπλὸ γίνεται ὄχι σκοπός, ἀλλὰ μέσον τῆς ἔκφρασης τοῦ ἐσωτερικοῦ Ντελακρουὰ. Τὸ «Ἡ ἐλευθερία ὁδηγήτρια τοῦ λαοῦ» εἶναι ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴν ,Ἰουλιανὴ ἐπανάσταση καὶ τὶς φιλελεύθερες ἰδέες τοῦ ζωγράφου. Ρεαλισμὸς καὶ ἀλληγορία ἀνακατεύονται καὶ ἀντίληψη ἁ λὰ Οὐγκώ.

Τὸ «Ἡ σφαγὴ τῆς Χίου» εἶναι πάλι δεῖγμα τοῦ φιλελληνισμοῦ ὁλόκληρης τῆς ἐποχῆς του. Κάτι σὰν ἀντίδραση τοῦ πολιτισμοῦ ἐνάντια στὴ βαρβαρότητα.

Ἡ ἀπαισιοδοξία τῆς γενειᾶς του, ποὺ μεγάλωσε στὴν ὁρμὴ τῆς πρώτης ἐπανάστασης καὶ τὸ μπαρούτι τῆς Ναπολεόντιας ἐκστρατείας, τὸ τραγικὸ κλῖμα αὐτῶν, ποὺ βρίσκονται ξαφνικὰ σὲ κλειστοὺς ὁρίζοντες καὶ πεθυμοῦν τὸ Χάρο, ὅλα αὐτὰ παίρνουν μορφὴ καὶ στοὺς πίνακες τοῦ Ντελακρουά. Ἡ διάχυτη μελαγχολία τῶν ταμπλὼ του κάνει νὰ νομίζεις πὼς βρίσκεσαι στὴ τέλεση πονεμένου μυστηρίου. Ἀκόμη καὶ στὸ «Γυναῖκες στ' ,Αλγέρι» ὁ πιὸ λουλουδισμένος πίνακάς του, αὐτὸ τὸ ποίημα χλιδῆς καὶ ἡσυχίας, τὸ ἴδιο συναίσθημα κυριαρχεῖ.

Πολλὰ εἰπώθηκαν γιὰ τὸ ἀνατολίτικο στοιχεῖο στὸ ἔργο τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ρωμαντικῶν, σημάδι τῆς σχολῆς του πάλι. Αὐτὸς ὁ σπιτόγατος, ποὺ ἔβαλε κόκκινο τοῦ Βερονέζε καὶ οὐρανοὺς ἁ λὰ Τιντορέτο χωρὶς νὰ ἔχῃ πατήσῃ τὸ πόδι του στὴν Ἰταλία ἔκανε τὸ μεγάλο ταξεῖδι τῆς Ἀνατολῆς. Κάτι ποὺ ὅλοι οἱ σύγχρονοί του ἐφάρμοζαν. Ἔργο : Τὸ «Ἡ πάλη τοῦ Πασσὰ καὶ τοῦ Γκιαούρη», ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸν Μπάϋρον καὶ ποτισμένο ἀπὸ τὴν περιπλάνησή του στὸ Μαρόκο. «Τὸ μπάσιμο τῶν Σταυροφόρων στὴν Πόλη» τέτοιο ἔργο σχολῆς μὲ τὰ τόσο διαφορετικὰ στοιχεῖα: στὴ μέση ἀγέρωχοι οἱ νικητὲς, στὸ πλάϊ οἱ ταπεινωμένοι γέρω προύχοντες, ἀντικρυστοὶ μὲ τὴ γυμνὴ γυναῖκα, ντροπιασμένη ἀπόλαυση γιὰ τοὺς θριαμβευτές. Καὶ στὸ βάθος τὸ τοπεῖο, ποὺ μετέχει στὰ συναισθήματα. Ὅλα ἀνάκατα μὰ τακτικὰ ὑπακούοντας σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ κλασσικὴ ἀρετὴ τοῦ ζωγράφου.

Ὅσο γιὰ τὸ Μαρόκο, ὁ συγκρατημένος καλλιτέχνης εἶχε τὴν τόλμη νὰ μπῆ κρυφὰ μέσα σ' ἕνα χαρέμι γιὰ ν' ἀποτυπώσῃ στὸ μυαλό του ὅλη τὴ ζωὴ τῆς Ἀνατολῆς.

Τέλος ἡ κίνησι, τὸ εὐτυχισμένο ἀπόκτημα τῆς ρωμαντικῆς σχολῆς, βρίσκει ἐδῶ ὅλες τὶς μορφὲς τῆς ἐνσάρκωσης. Τὰ ἔργα του σχηματίζουν διαγώνιες, ποὺ διασχίζουν τὸ ταμπλώ. «Στὸ κυνήγι τῆς τίγρης» καβαλάρης καὶ θηρίο ὀρθωμένοι, παλεύολυν συναρπαστικά. Ἐξ ὅλλου, ὁλόκληρο τὸ ἔργο του, τεράστιο, φλογερό, βουτιέται στὸ αἷμα, στὰ δάκρυα, σέ σκηνὲς παροξυσμοῦ. Μάχες, σφαγὲς πλαισιωμένες ἀπὸ σκλάβους, παιδιά, ποὺ ψυχομαχοῦν κάτω ἀπὸ ξεκοιλιασμένα ἄλογα. Ὅλα δοσμένα σὲ χρώμα τα ἀντίθεσης σφοδρῆς.

Χαρακτήρισαν τὸν Ντελακρουὰ λίμνη ματωμένη καὶ δάσος καταπράσινο, κυνηγημένο ἀπὸ παλαιοὺς ἀγγέλους, ἐπειδὴ στὴ φύση πιάνεται μὲ ὑπερευαίσθητα νεῦρα.

Πάντως, ὁ μαίτρ ἔχει ὑποτάξει τὴ φαντασία του στὸν ἔλεγχο τῆς λογικῆς. Ἂν κανεὶς συγκρίνῃ σκίτσα καὶ ταμπλώ, θὰ βρῆ ἀντίθεση: στὰ πρῶτα πυρετὸ ταμπεραμέντου, στὰ δεύτερα ξεκαθάρισμα, ἁπλοποίησι: ἡ παράδοση καὶ ἡ προσωπικὴ του ἀντίληψη ἐπεμβαίνουν. «Ἂν πρέπει νὰ ξεκινάς μὲ τὴ σκούπα, πρέπει νὰ τελειώνῃς μὲ τὴ βελόνα», γράφει. Ξέρει ἀπὸ ποῦ προέρχεται ἡ νευρικότητά του, ἡ ὑπερευαισθησία του. Δὲν εἶναι μόνο θρέμμα μιᾶς ἐποχῆς, ἀλλὰ καὶ θῦμα τῆς ἀρρώστειας (φυματίωση τοῦ λάρυγγος), τῆς κληρονομικότητας (νόθος γιὸς τοῦ Ταλλεϋράνδου). Καχεκτικὸς σὰν τὸν πατέρα του, πανέξυπνος, χωρὶς κυνισμό, νοιώθει ὅτι τοῦ χρειάζεται μιὰ φυγὴ τέτοια, ποὺ νὰ μὴν κλονίζῃ τὴν ὑγεία του. «Παρά τὴν ἀστάθεια τῆς ὑγείας μου καὶ ἴσως γι' αὐτὸ δίνω στὴ ζωγραφικὴ ὅλον τὸν καιρό, ποὺ ξόδεψα ἄδικα, τρελλάω».

Ζωγραφίζει ἀπ' ἀγάπη στὸ φῶς, στὴν κίνηση. Δὲν μεθάει ὅμως ἀπὸ ὑπερβολικὴ ἀγάπη στὴ φύση. Εἶναι ἕνα λεξικὸ ἡ φύση, ποτὲ σκοπός. Ὁ Ντελακρουὰ θέλει τὸ συναίσθημα δυνατὸ, χωρὶς φτηνὰ μέσα. Ἡ ἔννοια γιὰ μιὰ κλασσικὴ σύνθεση μένει μέσα του, γιατὶ δὲ θέλει νὰ κόψῃ βίαια μαζί της σὰν τὸν Κουρμπὲ, κρατάει τὸ χαλινάρι ποὺ ἄλλοι ἄφησαν.

Σὲ ἴση ἀπόσταση ἀπὸ τὸν Μπουαλὼ καὶ τὸν Ἀπολιναίρ, εἶναι ἕνας «δανδὴς», ποὺ μπορεῖ νὰ φιλιώνῃ τάσεις, κληρονομιὰ ἀπ' τὸ παρελθὼν καὶ ἄλλες ποὺ τρέμουν ἀπ' ἀνυπομονησία γιὰ τὸ μέλλον. Ξέρει νὰ εἶναι ἐποχὴ ὁλόκληρη καὶ προσωπικότητα. Χωρὶς νὰ τοῦ λείπουν οἱ ἀδυναμίες, ἔχει **sui generis** ὅτι τὰ ἔργα τουκ καιρὸ μελετημένα, διατηροῦν γνωρίσματα αὐτοσχεδιασμοῦ. Κι' αὐτὸ τὸν κάνει τέλος πρόδρομο τῶν σύγχρονων Σεζάν, Βὰν Γκόγκ, Ματίς, ποὺ πῆραν πολλὰ μαθήματα ἀπὸ τὴν παλέττα του, σωστὴ ἀποθέωση χρώματος.

ΤΟΥΛΑ ΗΛΙΑΔΟΥ

24—11—63 ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ' ΛΟΥΚΑ
ΕΥΑΓΓ. ΛΟΥΚΑ: (ιη' 18—27)

«ΤΑΣ ΕΝΤΟΛΑΣ ΟΙΔΑΣ»

Τοῦ αἰδεσ. Γ. ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ

Ὁ λόγος αὐτὸς τοῦ Κυρίου δὲν ἐλέχθη μόνον γιὰ τὸν πονηρὸ νομοδιδάσκαλο, ποὺ πῆγε νὰ τὸν πειράξῃ. Ἰσχύει καὶ γιὰ τοὺς χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι, συνήθως, δικαιολογούμεθα, ὅτι ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ εἶναι δῆθεν δύσκολος καὶ βαρύς. Καί, βέβαια, τί ἄλλο μποροῦμε νὰ λέμε, προκειμένου νὰ δικαιολογοῦμε τὰ σφάλματα καὶ τὶς ἀταξίες μας; Ἐπειδή, ὅμως, οἱ συνηθισμένες αὐτὲς προφάσεις δὲν πρόκειται νὰ μᾶς ὠφελήσουν σὲ τίποτε, ἀπεναντίας, θὰ μᾶς κατακρίνουν καὶ θὰ μᾶς καταδικάσουν, γι' αὐτὸ θὰ μιλήσουμε σήμερα γιὰ τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ ἰδοῦμε ἂν εἶναι βαρειὲς καὶ δύσκολες ἢ μήπως εἶναι εὔκολες καὶ ἐλαφρές, ὁπότε πρέπει νὰ τὶς ἐφαρμόζουμε γιὰ νὰ σωθοῦμε.

1. Πρέπει νὰ ξέρουμε, ὅτι ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ εἶναι γραμμένος σὲ δύο βιβλία αἰώνια. Τὸ ἕνα εἶναι ἡ συνείδησις τοῦ κάθε ἀνθρώπου καὶ τὸ ἄλλο ἡ Ἁγία Γραφή. Καὶ στὰ δύο αὐτὰ βιβλία εἶναι ἁπλᾶ γραμμένος, εἰς τρόπον ὥστε καὶ ὁ πλέον ἀγράμματος ἄνθρωπος νὰ τὸν αἰσθάνεται καὶ νὰ τὸν καταλαβαίνῃ. Ποιός, ἐπὶ παραδείγματι, δὲν καταλαβαίνει τὸ καλὸ καὶ τὸ κακό, ὅπως τὸ ὑπαγορεύει ἡ συνείδησις; Ἢ ποιὸς ἀγνοεῖ τὰ αἰώνια διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου μας περὶ ἀγάπης καὶ τιμιότητος καὶ δικαιοσύνης;... Οἱ ἀνθρώπινοι νόμοι καὶ οἱ διδασκαλίες τῶν σοφῶν καὶ γραμματισμένων εἶναι συνήθως δύσκολα πράγματα καὶ ἄγνωστα σχεδὸν ἀπὸ τὸν πολὺ κόσμο. Ἐνῷ οἱ θεῖες ἐντολές, εἴτε ἀπὸ τὴ συνείδησι ὑπαγορεύονται εἴτε ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφὴ διδάσκονται, γίνονται ἀπὸ ὅλους κατανοητὲς καὶ ὅλοι πρέπει νὰ τὶς γνωρίζουν. Κι' ἂν ὑπάρχουν σήμερα ἄνθρωποι ποὺ ἀγνοοῦν τὸ θεῖο νόμο, αὐτὸ ὀφείλεται σὲ δύο λόγους: Εἴτε στὴν ἀδιαφορία καὶ στὸν ἐγωϊσμό τους, ποὺ νομίζουν ὅτι τὰ ξέρουν ὅλα καὶ δὲν καταδέχονται νὰ ἀσχολοῦνται μὲ «τὰ παπαδίστικα», εἴτε ὀφείλεται στὴν κακία καὶ στὴν πονηρία τους, ποὺ δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ ξεκολλήσουν ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ μένουν πάντα μακρυὰ ἀπὸ τὸ φῶς τῆς θείας χάριτος. Ἡ ἀλήθεια πάντως εἶναι μία: Ὅτι ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ εἶναι εὔκολος, σαφὴς καὶ ἁπλοῦς, γι' αὐτὸ καὶ δὲν δικαιολογοῦνται οὔτε ἐκεῖνοι ποὺ τὸν ἀγνοοῦν, οὔτε ἐκεῖνοι ποὺ τὸν παραβαίνουν.

2. Ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἁπλοῦς καὶ εὔκολος, ὄχι μόνον στὴν κατανόησι καὶ στὴν ἀπομνημόνευσι, ἀλλὰ καὶ στὴν ἐφαρμογή. Αὐτὸ δὲ εἶναι τὸ σπουδαιότερο ζήτημα, ποὺ ποέπει νὰ προσέξουμε. Ὅπως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δικαιολογηθοῦν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ κακότητα καὶ ἀδιαφορία δὲν ἐφρόντισαν νὰ γνωρίσουν τὸ νόμο Του, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ πολὺ περισσότερο δὲν πρέπει νὰ περιμένουν καλύτερη μεταχείρισι ὅσοι νομίζουν, ὅτι εἶναι ἀρκετὴ γι, αὐτοὺς ἡ ἐκμάθησις τοῦ θείου νόμου. Ἡ ἐφαρμογὴ εἶναι τὸ πᾶν. Καὶ μάλιστα ἐφαρμογὴ πιστή.

Μά, εἶναι δυνατὴ ἡ πιστὴ ἐφαρμογὴ τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ; Καὶ μάλιστα στὴν ἐποχή μας, ποὺ εἶναι τόσες οἱ ἀπαιτήσεις τῆς κοινωνίας καὶ οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς εἶναι τόσον διαφορετικές; Οἱ δυσκολίες, φίλοι ἀναγνῶσται, δὲν ὀφείλονται στὶς ἀπαιτήσεις τῆς κοινωνίας καὶ στὶς διάφορες συνθῆκες τῆς ζωῆς. Ἀλλὰ ὀφείλονται στὴν πονηρὴ φύσι τοῦ ἀνθρώπου, στὴν καταραμένη κλίσι ποὺ ἔχουμε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν Ἀδάμ, νὰ μᾶς ἀρέσῃ περισσότερο ἡ ἁμαρτία καὶ τὸ κακὸ καὶ νὰ παραβαίνουμε τὸ θεῖο νόμο. Αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία, τὴν ὁποίαν ἐκμεταλλεύεται ὁ Διάβολος, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ μὲ παρουσιάζει τὴν ἁμαρτία ἑλκυστικὴ καὶ γλυκυτάτη καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ἐμφανίζει τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ δύσκολον, βαρὺν καὶ ἀνεφάρμοστον. Αὐτὰ μήπως δὲν ἀκοῦμε καθημερινῶς: «Μὰ εἶναι εὔκολα αὐτά... Γίνονται σήμερα τέτοια πράγματα... Μποροῦμε σήμερα νὰ ἐφαρμόζουμε τοῦτο ἢ ἐκεῖνο...». Καὶ ὅμως, ὅλα εἶναι γιὰ μᾶς. Ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ ἀνήκει σὲ ὅλες τὶς ἐποχὲς καὶ εἶναι γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν εἶναι, λοιπόν, δικαιολογίες αὐτές. Τὸ μόνο ποὺ πρέπει νὰ ξέρουμε, εἶναι ὅτι ὀφείλουμε χωρὶς προφάσεις καὶ δικαιολογίες νὰ ἐφαρμόζουμε τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἀκολουθοῦμε τὸ νόμο Του, ὁ ὁποῖος καὶ στὴν ἐφαρμογή του εἶναι εὔκολος, ὅπως μᾶς λέγει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος. «Ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστι». Καὶ σὲ ἄλλο σημεῖον τονίζει: «Αἱ ἐντολαί μου, βαρεῖαι οὐκ εἰσί». Ἑπομένως, δὲν χωράει καμμία δικαιολογία γιὰ κανέναν ἀπὸ μᾶς.

3. Καὶ τώρα ἂς ἰδοῦμε ἕνα ἄλλο σχετικὸ σημεῖο τοῦ θέματός μας, τὸ ὁποῖον εἶναι πολὺ σπουδαῖο γιὰ ὅλους μας καὶ πρὸ παντὸς γιὰ κείνους, ποὺ ἀγωνί-